

HUNGARIAN SCOUT MAGAZINE

MAGYAR

CSERKÉSZ

XLV. (68.) évfolyam

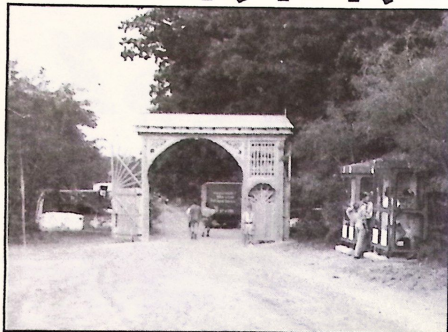
Vol. 45. (68.) No. 3 - 4.

1993., 3 - 4. sz.

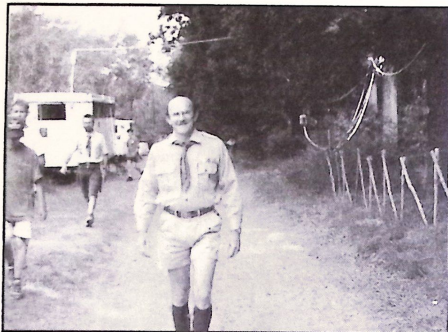

*Baden – Powell lánya a gödöllői
emléktáborban*

KÉPEK GÖDÖLLŐRŐL

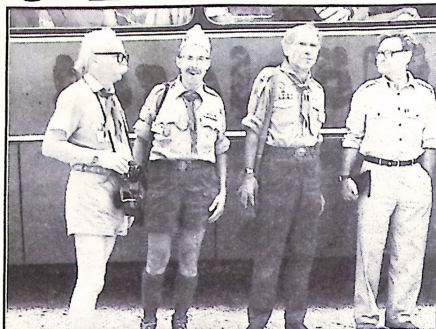
Az emléktábor főbejárata, a székelőkapu

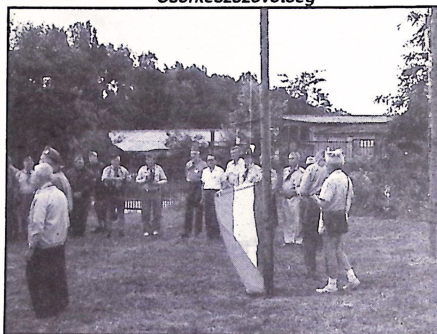
Seregélyes Márton cst. — a külföldi tábor parancsnoka

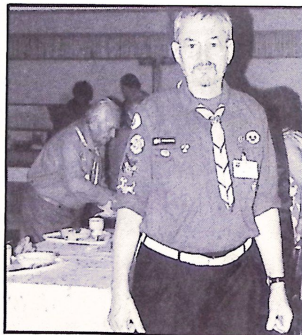
A Teleki Pál altábor felvonul (őregcserekészek és külföldiek)

Fehér Gyula cst. — a Külföldi Magyar Cserkészszövetség

A táborban mindig jó a hangulat

Az egyik svéd vendég

Emlékezés

Kisbarnaki Farkas Ferenc a harmadik magyar Főcserkész

Rendkívüli ember volt. Élete példa mindannyiunk számára. Hitét minden körülmények között bátran megvallotta. Magatartása útmutatás volt egyháza minden tagjának. Egyik legnagyobb szolgálatát az 1938-as budapesti 34. Eucharisztikus Kongresszuson teljesítette, melynek főszervezője volt. Erdemei elismerésül a pápa, a Pius-rend középkeresztjével tüntette ki.

Harcolt mindkét világháborúban. Számos kitüntetés bizonyítja hősiességét. Az I. világháború valamennyi frontját megjárta. Kétszer sebesült. A huszas évek elején elvégezte a hadiakadémiát. A kimagasló tehetségű vezérkari tiszt — számos fontos beosztás után — a honvéd-tisztképzés élére került.

A Ludovika Akadémia parancsnoka lett. Amikor a II. világháború eseményei komolyan fenyegették az ország épségét, a debreceni VI. hadtestet bízták rá. Ennek élén írta be nevét a hadtörténelembe a Tatár-hágó védelmével.

A cserkészkedést közvetlenül az I. világháború után — 1919-ben — kezdte. Nem törekedett a felsőbb irányítás felé. Elsősorban a cserkészfiúval tartott közvetlen kapcsolatot. A legnehezebb munkaterületet választotta. Hosszú évek munkájával mintacsapatát fejlesztette a szombathelyi tanonccserkészek később országsszerte neves csapatát, a 48-as Rákóczi-t. 1921 egyik szervezője, vezetője a Tapolcán megtartott, és az egész Dunántúlt átfogó cserkészszabornak.

A cserkészetbe való bekapcsolódása nem epizód jellegű. Ahogy emelkedett katonai pályáján, úgy vállalt magasabb feladatokat a cserkészletben is. Amikor Budapestre került, a Szövetség központjában hasznosította tapasztalatait. 1928-tól, a Cserkészszövetség társelnöke és Teleki Pál bizalmas cserkész-tanácsadója lett. A gödöllői jamboree előtt és után, nemzetek közötti táborok és tanácskozások egész során képviselte a magyar cserkészletet.

Teleki Pál tragikus halálát követően, a magyar cserkész-társadalom osztatlan öröme, az államfői kinevezés a magyar cserkészlet élére szolgáltatta. 1942 Szent György napján tett főcserkészzi fogadalmat.

Egyéniségét a gödöllői Jamboree Újság így jellemzi: „A láthatatlan erőközpont a vezérkari főnök: Farkas Ferenc. Akit senki sem lát, mert nem

mutatkozik; akiről a látogatók nem vesznek tudomást, mert nem reprezentál, nem jár vendégségbe, nem áll a fotográfáló gép elé, nem nyilatkozik riportereknek, nem ül díszpáholyba, sehol sincs ott, de mégis mindenütt jelen van. Kora reggeltől késő estig ül az íróasztalnál, telefonkészülékek dróttakadályai, térképek barikádjai, írógépek pergőtáblái között és dolgozik; mindenről tud, mindent intéz, eligazít, helyrehoz, megszervez — és közben nyel, uralkodik magán, nem sértődik és nem veszt el a fejét és nem fárad el —, tesz, mosolyog, szolgál. A legközelebről láttam. Jölesik kimon-danom, örüljön neki és tanuljon belőle minden cserkész: amit a vezérkari főnök művelt, az az ideális megtestesülése a cserkészlelkületnek. Munka, önfeláldozás, szerénység, szolgálat a legtokéletesebb formában.” Sik Sándor

Baden-Powell a következő levelet intézte Farkas Ferenchez: „Mielőtt elhagynám Gödöllőt, fel kell ajánljam Önnek legszívélyesebb jókívánságaimat a jamboree teljes sikerét illetően. Teljesen értékelem azt az óriási munkát, amit ennek a nagy műnek előkészítésére szenteltek. A cserkészmozgalomnak olyan adósságnak van Ön-nel szemben, amit sohasem fog tudni visszafizetni. Bizton remélem azonban, hogy saját megfeszített munkája olyan eredményt hozott, ami maga kielégítő jutalom sokkal inkább, mint az én köszönő soraim. Mindazonáltal kell, hogy legszívélyesebben megköszönjem ezt Ön-nek. Öszinte híve: Baden Powell”

Farkas Ferenc kétszer mentette meg a magyar cserkészteket. Először 1942-ben; Teleki Pál halála után — német nyomásra — az államvezetés egy része a cserkészet megszüntetésére törekedett. Mint katona, szubordinált volt. Nehéz körülmények között vállalta a főcserkészteket. Karrierjét veszélyeztetve, magasabb rangú katonai előjáróival szemben bátran képviselte a cserkészet érdekeit.

Másodszor 1946-ban; a már működő és központi irányítást kereső csapatok kérésére — a Németországot megszálló hatóságok tilalma ellenére — adta ki intézkedését cserkészetünk újjászervezésére. Ebben az évben hívta életre a Teleki Pál Magyar Cserkész Munkaközösséget, amiből két év múlva — az otthon még működő cserkészet feloszlása után — a Külföldi Magyar Cserkész-szövetség alakult.

Láttuk a hívt, a katonát, a cserkészt. Most lássuk Farkas Ferencet az embert! Munkatársainak nem csak előjárója, de barátja és tanácsadója is volt mindenkor. Délceg megjelenése, biztonságos fellépése sikert hozott minden munkájában. Katonái, ludovikásai, cserkészei egyaránt rajongva szerették, mert derűs lelkű, tiszta mosolyú ember volt. Különösen a veszített háború után a szétszórtságban mutatkozott meg rendkívüli embersége. Számos feladatot vállalt, minden lehetőt megtett a külföldi magyarság szolgálatára. Nemcsak

szervezési kérdésekkel foglalkozott. Sokan keresték fel gondjaikkal, bajaikkal. Segített, ahol tehetett.

Nemcsak a hozzáfutókkal törődött. Maga ment azok után, akikről tudta, hogy segítségre szorulnak. Nyíró József „Zöld Csillag” c. regényében megemlékezik egy — a reménytelenség és nyomor gondjai alatt esztét veszített — emberről és családjáról, akikről jótét lelkek gondoskodtak. A két jótét lélek Farkas Ferenc és felesége volt.

Ifjú barátainak, cserkészvezetőknek számtalan komoly mélységű tanácsot adott. Egyik klasszikus fejtegetése a kártyáról, az italról, s a hiúságról szól: „a kártyáról le lehet szokni, az italt abba lehet hagyni, csak hiúság ördögét nem lehet megfékezni. Akit az megfertőzött, sohasem lesz alkotó tagja a társadalomnak.”

Jó ember — csupa szív — volt. Ebből adódott egyetlen gyengéje. Túlságosan jóhiszemű volt. Senkiről sem tételezett fel rosszat. Különösen segítette a fiatal vezetőket. Kevesen tudják, hogy a közös érdekében — egy ideig fiatal cserkésztesteknek adott megbízást, hogy nemzetközi fórumok előtt mint „magyar főcserkész” szerepeljen. Az ő derűs egyéniségének köszönhetjük, hogy cserkészetünk ma is él és segít, hogy emberebb emberek, magyarabb magyarok lehessünk!

Bodnár Gábor

Farkas Ferenc Főcserkész a Gautingi Nemzeti Táborban (1950)

Az 1931-es bádeni nemzetközi cserkészkonferenciája megtiszteltetésben részesítette a Magyar Cserkészszövetséget, amikor több tekintélyes pályázót — köztük az Amerikai Egyesült Államokat és Hollandiát — mellőzve Magyarországnak adta a IV. Világjamboree rendezési jogát.

Az előző néhány év eredményei, mint pl. 1924-ben a II. Jamboree sikerei Dániában, a megyeri nagytábor bravúrja 1926-ban, de leginkább talán az 1919-es birkenheadi kiváló teljesítmény — 852 tagú magyar küldöttséggel — messzire elvitte a magyar cserkészet jó hírét.

Amikor a szövetség vezetői Budapesten értesültek a Világkonferencia döntéséről, örültek is (hiszen azért pályáztak!), de aggodtak is, ráébredve felelősségükre.

Tizenegy évvel Trianon után a megnyomorodott ország, akárcsak mások, a világgazdasági válság pókhálójába is belegabalyodott. Kész és azonnal

Röviden csak egy-egy gondolatot ragadunk ki a megnyitó beszédből. Horthy Miklós angolul beszélt a vendégekhez. Magyarra fordított részlet: „Isten hozta valamennyieteket! Remélem, jól érzitek majd magatokat nálunk!”

Aztán külön szólt a magyar cserkészekhez, emlékeztetve őket kötelességeikre, és arra, hogy rajtuk múlik majd, milyen benyomással távoznak Magyarországról a világ különböző tájairól összegyűlt fiatalok.

Baden-Powell kiemelte, hogy a legfőbb cél barátok szerzése, lehetőleg tartós, életre szóló barátságok kötése. Hangsúlyozta még, hogy szeretné látni azt az állapotot, amikor minden ország békében tud élni minden másik országgal.

A jamboree sikerét segítette a kellemes időjárás és a magyar vezetők nagyszerű szervezése. A napi aprómunka gördülékenysége kisbarnaki Farkas Ferencnek köszönhető, aki mindig tudott mindenről.

A Gödöllői IV. Világjamboree 60. évfordulójára

használható táborhelyet kellett találni sokezer fiatalnak.

Perdöntő fontosságú volt viszont, és a rendezés mellett szót a Világsszövetség bízalma és a magyar fiúk ismételtlen bebizonyított rátermettsége.

Így megalakult a jamboree táborparancsnoksága, melynek legfőbb irányítója Teleki Pál lett, első munkatársa pedig, a tábor vezérkari főnöke, kisbarnaki Farkas Ferenc vezérkari alezredes, a magyar iparosifjak cserkészetének megalapozója és minőségi cserkésztette fejlesztője.

Az ország adottságait mérlegelve, táborhelyül Gödöllőt választották, mert ott találtak elég nagy térséget erdőfoltokkal tarkítva, és a terület kiegészíthető volt a királyi nyaraló parkjával, épületeivel is. A hely közel volt a civilizációhoz, de tőle mégis elkülönítve.

Természetesen sok időt, leleményt követelt a számtalan részlet kidolgozása. Aztán minden elkészült időre a konyhától a lelátókig, a táborútzelektől az üzletvárosig. Érkezéskor mindenki pontosan tudta, hol a kijelölt táborhelye, stb. Összesen kb. 30 000 résztvevőre számítottak 54 országból, és a megnyitóra 26 000 érkeztek meg.

Felejthetetlen látványt nyújtott a megnyitó ünnepség, ahol a felvonulást Horthy Miklós kormányzó és Baden-Powell, a világ főcserkésze nyitotta meg, lóháton.

Sík Sándor öt a jamboree többnyelvű újságjában a "láthatatlan erőközpontnak" nevezte, aki nem reprezentált, nem tündöklött, de a siker sarokpontjának számított.

A jó szervezést a külföld is elismerte. Sok nyugati tudósító fanyalogva érkezett meg Magyarországra, arra az elképzelésük szerinti "egzotikus" földre, aztán hamarosan küldte haza újságjának a riportot, hogy milyen kellemesen csalódott. A magyar lapok akkoriban büszkén írtak a külföldi újságokban napvilágot látott véleményekről. Mint érdekességet, megírták, hogy az egyik francia világlap megvette nyomdájának számára a francia ábc-ből hiányzó "ö" betűket minden formában, hogy tökéletesen szedhessék ki Gödöllő nevét.

A tíz törvény szellem adta a táborozók viselkedésének erkölcsi alapját. Elmélyült vallásos életet éltek a táborban a keresztények és más hitet vallók egyaránt. Nemzeti előítéletekről sem tudunk. Mértékartónak látszott mindenütt a nemzeti jelleg, de nem vetélkedve, hanem egymást kiegészítve.

A legfelső hivatalos magyar körök megállapították, hogy a magyar cserkészek kitűnő diplomaták. Úgy viselkedtek, ahogy a tábor előtt Teleki Pál kérte "Legyen legnagyobb irredentizmusunk, hogy nem csinálunk olcsó irredentizmust!"

Külföldi Magyar Cserkészek Találkozója Budapesten

A forró nyári nap kora estéjén gyülekeztünk a Moszkva téren. Ismerkedtünk, örvendeztünk a találkozásnak.

Aztán autóbuszba ültünk, úgy jutottunk el a hűvös-völgyi Balázs vendéglőbe, ahol **Kraftné Vladár Patrícia** és **Permetei Péter** már vártak ránk. Sorra érkeztek a többiek is. Rövidesen húsznál többen ültünk az asztalnál.

Élénk, vidám társalgás folyt, hiszen különböző korosztályokhoz tartozunk és több országból jöttünk ide. Hála azonban hosszabb vagy rövidebb cserkészmultunknak, percek alatt régi barátaink éreztük egymást.

Kérdések-feleletek peregetek:

- Te mikor és hol kezdted cserkészkedni?
- Hol élsz, mit csinálsz most?
- Én az apáddal végeztem tisztit Fillmore-ban.
- Ismerem a hűgodat Kaliforniában.
- Mi 8 éve találkoztunk egy jubi-táboron...

És így tovább.

A nagy cserkészcsalád sok fia-lánya futott itt össze. Vagy régi ismerősök, vagy olyanok, akik még sohasem látták egymást. Így a hangulat nagyszerű volt, amit még fokozott a finom enniivaló és a jó borocska.

De mint minden összejövetelen, itt is helye van a komolyságnak. **Nyisztor Judit** köszöntötte az összegyűlteket, méltatva az egyedülálló alkalom fontosságát: **Külföldi Öregcserkészek Találkozója — Budapest**!

A következő felszólaló **Thomas Szabó Katalin**, a határon kívüli magyarok irodájának dél-amerikai megbízottja. Ő a fiataloknak kínáló jó lehetőségekről beszélt a mai Magyarországon.

Utána **Magyaródy Szabolcs** méltatta a Külföldi Magyar Cserkészszövetség sok évi munkáját, hiszen mozgalmuk összekötő erejének köszönhetjük ezt a találkozást is! Kiemelte, hogy öregcserkészeink közül ma többen fontos állást töltenek be Magyarországon, de sokan vannak fiatalok is, akik ott tanulnak vagy dolgoznak, pedig már külföldön születtek! A cserkészeten keresztül találták meg az óhazába vezető utat.

Poharat emeltünk szövetségünkre meg a régi és mostani vezetőink egészségére! Végül felkértük **T. Szabó**

Katit és Kraftné V. Patríciát, hogy próbálják újabb találkozóra összehívni öregcserkészeinket, megteremtve így közöttünk Magyarországon is az állandó kapcsolatot. Szívesen vállalták mindketten a feladatot.

Most már lehet mulatni!

Jönnek a zenészek, és kissé csodálkozva teljesítik kérésünket, hogy csak igazi népdalt játszanak, mert „mi csak népdalt énekelünk!” — Azért, Uram bocsáss, néha egy „János bácsi a csatában” is becsúszott...

Mivel minden jónak vége szakad egyszer, sajnos be kellett fejezni az estét is. **Kraft Péter** nagyvonalúan rendezte a számlát. „Bravo bravissimo”-t kapott tőlünk érte.

A „Szellő zúg távol” szeretetkörével zártuk ezt a szép találkozót.

Ny. J. Venezuela

1993. július végén:

Aki a nehezebb megoldást választotta

Kálmán Géza 26 éves öregcserkész kerékpáron indult el Los Angelesből, hogy így tegye meg első részét egy hosszú útnak, amelynek végcélja: eljutni Magyarországra, és ott részt venni a kaliforniai magyar cserkészek által kezdeményezett vízi túrán, a Rába folyón. A tervek szerint velük tartanak több amerikai és magyarországi csapat rovercserkészei és fiatal vezetői is szép számban.

A kerékpárút első szakaszának Clevelandban volt vége. Ott laknak **Kálmán Géza** testvérünk szülei. Édesapja, **Kálmán Szabolcs** azt a nyugati oldal magyar református egyház lelkesze.

Géza tehát az első pihenőt a szülői ház falai között, családi körben töltötte el. Ott gyűjtötte az erőt, amely tovább segítette New Yorkig, ahol repülőre szállt, hogy Magyarországra utazzék.

BESZÁMOLÓ A GÖDÖLLŐI EMLÉKTÁBORRÓL

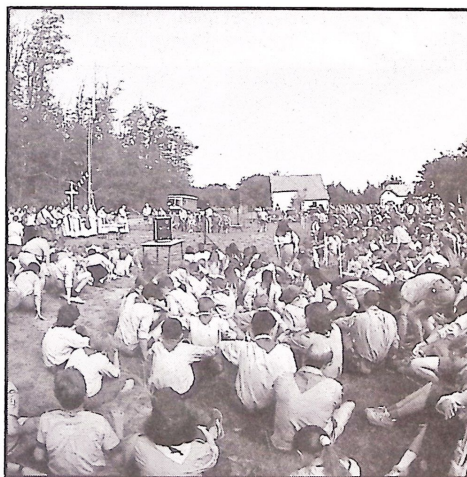
1933-ban Gödöllő volt a világjamboree színhelye: a megnyitó ünnepséget **Horthy Miklós** kormányzó úr, **Lord Baden-Powell** és a — hazai cserkészet képviselőjében — **gr. Teleki Pál** részvétele fémjelmezte. A jamboree 60 éves évfordulóján Emléktábor szervezett Gödöllőn a Magyar Cserkészszövetség. A tábor fővédnökei ezúttal: **Antall József** miniszterelnök és **Mrs. Betty Clay**, **Baden-Powell** leánya.

A **Pest Megyei Hírlap** augusztus 2-i számában így emlékezik meg a tábornyitásról: „A cserkészlet minden korban megmentette az ifjúságot a szélsőséges eszméktől, az embertelen gondolatoktól és a politikai irányzatoktól, melyek ellentétesek a mozgom parancsaival” — hangsúlyozta **Antall József** miniszterelnök.

A cserkészeknek **Dr. Surján László**, a MCSSZ elnöke is üzent a tábor kézikönyvében.

Ez a kis kézikönyv szólt a múlthoz, a lélekekhez — és nem utolsósorban — gyakorlati útmutatással látja el a táborozót.

**Az első sorban balról jobbra:
Görbe László tábor pk., Deitsh Józsefné
t. pk. h., egy lelkész, Surján László elnök,
Antall József miniszterelnök**

A Külföldi Magyar Cserkészlet kisbarnaki **Farkas Ferenc** altáborra ezt csak a tábor másodnapján kapta meg: az előzetes tudnivalók hiányában bőven volt alkalmunk gyakorolni a „cserkész leleményes” című cserkész erényt. Ebbe a kategóriába tartozik az a tudomány, hogyan lehet 100 emberre való konzervet 3 bicskával kinyitni, vagy homokos úton úgy menetelni ötös sorban, mintha széles, homok-mentes úton járnánk.

Mire a napi foglalkozás után a cserkészek visszatáncoltak az altáborba, már nem volt idő „szomszédolni”, de hát volt az altáboron belül is elég ismerkedni való, mert sok felől jöttünk össze. Az altábor egyharmada a Vajdaságból, a többiek Kanadából, az USA-ból, Brazíliából, Venezuelából és Ausztráliából. Seregélyes Márton, alt.pk., a kanadai Hamiltonból, helyettese, Kovácsy Marianne pedig Melbourneból jött. Dél-Kaliforniát **Kálmán Géza** és jó magam képviseltük.

A **Magyar Nemzet** aug. 3-i számában hosszú cikk jelent meg a **MAGYAR CSERKÉSZET KÜLFÖLDÖN** fejele alatt, részletezve a Külföldi Magyar Cserkészszövetség munkáját.

Maticza Ágnes

(részlet a Californiai Magyarorságból megjelent cikkéből)

Koncelebrált katolikus szentmise

Mit láttam Fillmore-ban?

Cserkésztestképző tábor — 1993. Fegyveres és rovar kalandjai

Fillmore-ban lakom már néhány éve. Ezekben a nyári hónapokban a legszebb. Ide-oda „zümmögök, repülök,” sok a tennivalóm. Csak ilyen világban érdemes élni. A magas fenyők, mint az örök úgy vigyáznak ránk. Hirtelen valami hangzavar töri meg a levelek susogását. Ezt a nótát már hallottam azelőtt. Ezek a cserkészek.

Hangosan mondja a "sárga nyakkendős nép": "Ti, itt táboroztok!" A "zöld nyakkendős nép" szó nélkül engedelmeskedik. Érzem, hogy izgalmas napok következnek. Legálább nem fogok unatkozni. Most elvonulok egy sűrű lombú barátomhoz, pihenek egyet, hogy készen legyek a holnapi napra. Az első nap mindig nagy volt a zűrzavar a "sárgák és zöldek" között — ha jól emlékszem.

"Ébresztő, reggeli torna, siessetek Komondorok, Muskátlik, Rozmaringok!" — kiabálta az egyik "sárga". Ijedtemben kiestem levél-ágyikómból. Micsoda illetlenség, nem hagyják az embert aludni. Közéjük megyek, a fülükbe zümmögők: finomabb hangon tartsd az ébresztőt. Jaj! — fejbe kölintott valaki. Vigyázzom kell! a múlt táboron azt hallottam, hogy "a cserkész szereti a természetet, jó az állatokhoz és kíméli a növényeket." Úgy látszik, rövid az eszük ezeknek. Beszédükből megtudtam, hogy svédek, osztrákok, szlovákok, amerikaiak, kanadaiak, ausztrálok és venézek földjéről jöttek ide tanulni, pont ide az én világomba. Cserkészképző táboron vesznek részt. Remélem, jó puha párnát hoztak magukkal, másképpen tyúkszem nő a hátgerincüktől délre fekvő testrészükön.

Ide-oda zümmögöttem és röpdöstem, alig tudtam lépést tartani a zsúfolt programmal. El is szundikáltam, csak az énektanulásuk vert fel mély álmomból. Egyszer a meleg kis napocsán szárítottam a szárnyamat, amikor a mennyekből megereedt az eső és én elbújtam a Rozmaringok tágas, két szobás lakosztályába, ahol találtam magamnak egy eldugott sarkocskát.

Rögtön elaludtam s utána rémálom következik: Egy napon a "zöldek

népe" tiszteletadásra ment Mátyás király udvarába. Ajándékot kerestek a királynak. Én szép csendesen lerepültem a könyvükre. Hirtelen nagy csattanás, minden elsötétült előttem, levegőt sem kaptam. Amikor magamhoz tértem, egy üveg-csapdában találtam magam a többi családtagommal. Vajon mit akarnak velünk? Nagy izgalomban teltek az órák. Végül valaki ránk mutatott és sértő hangon mondta: "tejbe légy", s egy fiatal legény felé intett, akit Mátyás királynak nevezett. Tovább sértegetett, hogy "légy jó — tejbe jó". A többiek nevettek balsorsukon. Bezeg, ha láthatták volna magukat szedett-vedett zöld, lila, tarka gúnyában, mint a bohócok, vagy a falu bolondja a réten. Aztán a király elé vonultak. Miért vagyok a fogja? Miért táncolnak, énekelnek, bohóckodnak, amikor úgy szenvedek? Alig kapok levegőt, sötétedik a világ körülöttem, zuhanok, zuhanok...

Eljött az utolsó nap, a vizsgáké. Utána mindenki hazament, sok-sok élménnyel gazdagabban. Én meg itt maradtam, hazámban. Fillmore erdejében, a susogó fenyők között. Továbbra is sok szép és érdekes tapasztalatot gyűjtöttem.

Egyszer aztán egy hideg szél megtámadta a tüdőmet és sok szép emlékemmel együtt eltávoztam Isten csodálatos világából. Most a bogár-tülvilágról küldöm Néktek szerető zümmögésemet.

Szentirmay Ibolya — Ausztrália

Ki a Tisza vizét issza...

A montrealiak nyári tábora a Tisza mentén

1993. június 29. és július 13. között a montreali magyar cserkészek a "szőke magyar folyó" mentén táboroztak, Tiszafüred közelében, különböző magyarországi csapatok tagjaival együtt. Herédy István a 23. Szent László csapat és felesége, Herédy Marika, a 37. Szent Margit csapat parancsnokai az 1992.-ik évi gödöllői vezetőképző táboron határozták el, hogy a két csapat 40 éves jubileumát táborozással fogják ünnepelni.

A népes tábornak összesen 113 résztvevője volt. A hangulatos és változatos tennivalókat jól választott keretmese foglalta egységbe, mely Fekete István „Tuskevár” című ifjúsági regényére épült fel. Sok ügyességi verseny, próbák, színes történelmi előadások, kézművességi foglalkozások (csomózás, anyagmintázás, nádfonás és sok más...) változtatták egymást. Az oly nagy távolsággal elválasztott és eltérő kultúrájú két országban nevelkedő magyar fiatalság összeemelegedett, megbarátkoztak egymással, együtt élvezték a Tiszában a fürdés örömeit és a versenygeceket. Nagy örömet jelentettek a kirándulások, melyek során meglátogatták a Hortobágyot, látták a híres ménest, a csikósokat, a kilenclyukú hidat. Más alkalommal a Tiszán sétahajóztak és a tiszafüredi

strandon lubickoltak. Ott nagy meglepetésükre forró víz ömlött a zuhanyozókból — az ártézi mélykutak jóvoltából, melyekben az Alföld oly gazdag.

Ökumenikus istentiszteletéről P. Csókay K. cserkésztest gondoskodott, aki a montreali magyar római katolikus egyház plébánosa. Az egészségügyi szolgálatot dr. Szebenyi Gábor körzeti orvos és dr. Pásztor Emőke fogorvos látták el odaadó igyekezettel, a fészes kérdését Csukás Pista bácsi és felesége Marika néni szorgalmas munkája oldotta meg: mind a négyen magyarországiak. Mindenki jól érezte magát a táborban, de a legjobban talán Pattantyus Magdi néni, aki 42 évvel ezelőtt kezdte meg a leánycsapat szervezését, mint az első parancsnokuk, és akit a tábor szervezői vendégül láttak ezen a szép jubileumon. Neki a legnagyobb örömet az jelentette, hogy végre megláthatta a Tiszát és a Hortobágyot, amiket eddig csak könyvekből ismert. A fiatal nemzedéknek a nagy élményt az jelentette, hogy a tábor után meglátogatták az otthoni rokonokat, örök emléket hagyott bennük szüleik hajdani otthona, a fészek, amiből kiszakadtak, s a talán soha nem látott nagyszülőkkel való találkozás.

Mint minden tábornak, ennek is fénypontját jelentették az esti tábortűzek, kitoró vidámságukkal, tréfáikkal, dalaikkal. Előszedtek minden népdalt, amit a Tiszáról tudtak, de a legnépszerűbb dal volt a „Meglógtam egy szunyogot”, kezdetű, és joggal! Az utolsó tábortűzre a montreali cserkészek koszorús költői több versszakos krónikás éneket szerkesztettek

a nyugati és a kanadai magyar cserkészet múltjáról. Ez volt az első versszak:

Magyar cserkész negyvenötben érkezett meg német földre, hazájából bár kiűzve, mégsem esett ő kétségbe. Sej, haj, fene bánja, elmegyünk mi Kanadába. Sej, ha, fene bánja Ott vagyunk már Kanadában. Sej, ha, fene bánja, Visszamegyünk Kanadába.

De akadt olyan cserkész is, akit a hamvadó tűz mellett énekel hallgató daloknál elfogott valami furcsa, megilletődött érzés, amilyent Kanadában azelőtt nem érzett.

— Vajon miért?

Talán megsejtette, hogy ezeknek a daloknak a pentaton bánata ennek a tájnak — a végtelen magyar rónaságnak — a melankóliájából fakad, ugyanilyen szunnyadó parázs mellett, szikrazó csillagok alatt, pásztorok, pásztorkutyák, bujdosók ajkán, valamikor réges-régen...

-krónikás-

1849. október 6.

"Szombat volt, október hatodika, borongós őszi nap.
Az Aradi várból dobpergés hallatszik.
Fél hat órakor megjelent a VI. kapunál Uthyka Antal
főporkoláb, nyomában négy honvédtábornok: Kiss Ernő,
Lázár Vilmos, Dessewffy Arisztid és Schweidel József.
A menet bekanyarodik a jobb oldali első sáncre.
Zinner hadbíró felolvassa az ítéletet.
Kiss Ernő felsóhajt: — Szegény hazám! Vége minden-
nek..."

Elhangzik a parancsszó.
A négy tábornok letérdel.
A sorból kiválik tizenkét katona, hármásával szembeállnak
a hősökkel.

Egyszerre dördül el a tizenkét lövés..."

A többieket hat órára hajtották ki a vártól délre fekvő
mezőre, erős katonai kísérettel. Előttük ott sorakozott kilenc
bitófa. Tichy osztrák őrnagy vezényelt, Pöltemberg Ernőt —
honfitársát — szólította elsőnek. Azután Török Ignác követ-
kezett, majd Knéžich Károly. Ő leejtette szemüvegét, s utána
hajolt, hogy megkeresse. — Hagyja ott! — rivallt rá az
osztrák parancsnok. — Lát maga az akasztófán úgys. Lein-
gen beszélni akart a katonákhoz, de megpergették a dobot, és
nyúlt utána a hóhér.

Damjanich nézte, milyen kegyetlenül írták ki hű bajtár-
sait.

— Mire való ez a kínzás, miért nem lőttök agyon minket?
— szölt oda Tichynek, akivel egykor a császári seregben szol-
gált.

— Mert így kell lennie — mondta az osztrák.
— No, te se sokra vitted — jegyezte meg Damjanich.
— Hőhérlégény lett belőled.

Amikor a bitóhoz parancsolták, ezt mondta:

— Gondoltam, hogy én leszek az utolsó, mert a csatában
mindig első voltam.

Damjanich, Bem apó mellett, a szabadságharc egyik leg-
fényesebb alakja. Valamennyi csatáját megnyerte. Hogyan is
hagytá volna életben a bosszúszomjas ellenfél!

Kik voltak ezek az emberek — az aradi tizenhárom?
Többiségük — 1848 előtt — a császári és királyi hadsereg
tisztjeként szolgált. De mint jó hazafiak, megértették a kor
parancsát, s Kossuth hívó szavára, a magyar haza ügyéért
fogtak fegyvert.

Vértanú haláluk, mondhatni, csak előjátéka volt a
kegyetlen terrornak, amelyet Kossuth hívei ellen indítottak.
Aki tudott, elbűjdosott. De így is 1765 ítéletet hoztak a
vérszűrőszék, s ebből 114 volt a végrehajtott halálos ítélet.
Ez a sors jutott Battyhány Lajos felelős miniszterelnöknek is.
Négyszáz magyart várfogságra ítéltek.

(Korabeli feljegyzések nyomán)

Juhász Gyula

VÉRTANÚINK

1948. október 6.

*A föld alól, a magyar föld alól,
A vértanúk szent lelke földalól:*

*E nagy napon, hol emlék s béke leng,
A bús bitóra hittel nézzetek!*

*Hittel, reménnyel, mert most kél a nap,
Minden napoknál szebb és szabadabb.*

*A nap, melyért mi vérbe esve el,
Nyugodtan halunk ama reggelen.*

*Szemünk nem látta, lelkiünk látta csak,
Hisz onnan jönnek mind e sugarak;*

*Hisz onnan árad, új világ felett,
Szentháromságunk, mely jövőt teremt:*

*Szabadság minden népnek, aki él,
S halni tudott egy megváltó hitért,*

*Egyenlőség, hogy Ember ne legyen
Mások szabad prédája, becstelen.*

*Testvériség, mely át világokon
Kézt fog a kézbe, hisz mind, mind rokon.*

*Ó, magyarok, ti élő magyarok,
A hallhatatlan élet úgy ragyog*

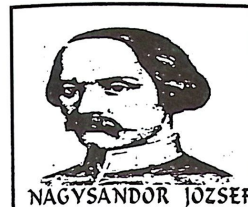
*Rátok, ha az egekbe lobogón
Igáság leng a lobogótokon,*

*Az Igáság, mely tegnap még halott,
Világ bírájaként fültámadott.*

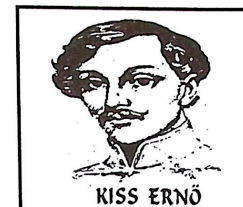
*A népek szent szövetségébe ti
Úgy lépjétek, mint Kossuth népei.*

*A föld alól, a magyar föld alól,
A vértanúk szent lelke így dalol.*

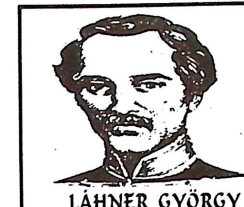
A TIZENHÁROM ARADI VÉRTANÚ

NAGYSÁNDOR JÓZSEF

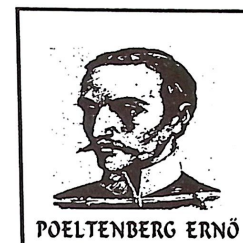
KISS ERNŐ

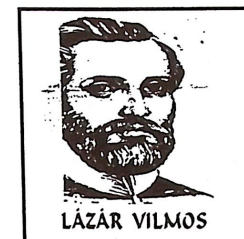
LÁHNER GYÖRGY

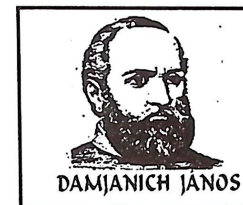
GRÓF VECSEY KÁROLY

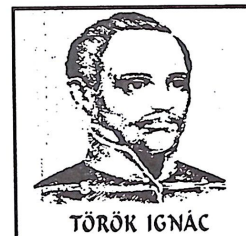
POELTENBERG ERNŐ

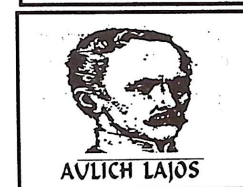
LÁZÁR VILMOS

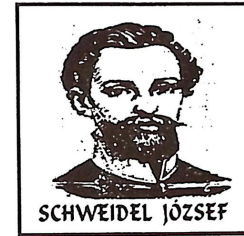
DAMJANICH JÁNOS

TÖRÖK IGNÁC

AVLICH LAJOS

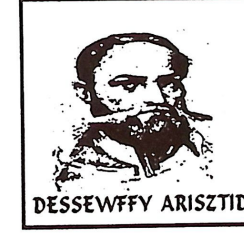
SCHWEIDEL JÓZSEF

KNÉŽIC KÁROLY

Gr. LEININGEN - WESTERBURG KÁROLY

DESSEWFFY ARISZTID

Szodoray – Parádi Hajnalka (Szatmárnémeti)

A TISZA CSOBOGÁSA ÉS A DUNA FOLYÁSA

Bartók Béla édesanyja, férje halála után a bánsági Nagyszentmiklósról a kárpátaljai Nagyszőlősere költözött, mert ott kapott tanítónői állást, s így gyermekeit, Elizácskát és Bélát eltarthatta. Az iskolában 1891 március 15-én először ünnepelhették nyil-vánosan a szabadság nagy napját. Addig csak csöndben tarthatták meg az évfordulót, mert még tanítási szünetet sem adott a minisztérium e napon. Nagy Gábor igazgató úrnak szeretettel ajánlotta fel Paula néni fia szereplését a műsorban. A tíz éves Bartók Béla legnagyobb sikerét **A Tisza csobogása** című virtuóz zongoradarabjával érte el. A közönség tombolva követelt tőle újabb és újabb ráadásokat.

Egy évvel később ismét műsoros estet rendezett az iskola, melynek fénypontja újból Bartók Béla volt. Ezen

az estén **A Duna folyása** című zongoradarabjával ejtette ámulatba a közönséget a 11 éves fiú.

Elizácska meghatottan figyelte bátyja sikerét. De otthon bizalmas hangon így szólt hozzá:

— Észrevettem ám!

— Ugyan mit?

— Azt, hogy a Duna milyen jókedvűen csapong F. dűrbán a zongoradarab elején.

— Persze, mert Dévénynél magyar földre érkezett.

— És hogy elszomorodik a vége felé, amikor a Vaskapunál F-mollban el kell hagynia hazánkat.

— Földrajzból jeles — bólintott elismerően a 11 éves zeneszerző.

„Kárpátalja” folyóirat, 1993 július.

Bartók Béla (balról a negyedik) felvidéki gyűjtőútján 1908-ban.

Mise a tó partján

TÜSKEVÁRI CSAPATTÁBOR 14. SZ. GÖRGEY ARTHUR CSERKÉSZCSAPAT

Gyakorlati kiképzés szempontjából sikeres volt a tábor: mindenki megtanult kenuzni. A csomózást, tűzrakást, elsősegélyadást mindenki alkalmazhatta a tábor folyamán. Térképészet-ismeretek is hasznosak voltak, mert az őrök saját maguk tervezték portyáikat. A tábor egyik legnagyobb eredménye a Medve őr által letett 3 Sas toll próba volt, amely abból állt, hogy mindegyikük 24 órát töltött egyedül az erdőben, 2 szelet kenyérral és vízzel.

Sz. E. cspk.

KARDFORGATÓ MAGYAR NŐK

Derűsen végződött 1849-ben egy Bocskai ezredbeli honvéd őrmester katonai pályája. A fiatal, 19 éves legény a háborús esztendő kellős közepén Mészáros Lázár hadügyminiszter elé kíváncszott, és addig könyörgött amíg ki nem rimáncodta a kihallgatást. Bemutatkozott a miniszternek: Török György honvéd őrmester, aki kéri, hogy bocsássák el a hadseregből. A miniszter szeme megakadt az atillán csillogó vitézségi érdemrenden, és kemény, korholó szavakkal támadt a legényre. Hogy egy ilyen bátor katona, aki majdnem gyermekkorban érdemrendeket kap a vitézségeért, akkor akarja ledobni az egyenruhát, amikor a hazának szüksége van minden katonára? Nem szégyelli magát? Miért akarja otthagyni a katonaságot?

Nem várt jelenet következett erre. Török György, vitézségi érdemmel kitüntetett őrmester elkezdett keservesen bögni, és sűrű könnyhullatások között kinyögte: "Férjhez akarok menni!"

A részletes kihallgatás során kiderült, hogy a szolnoki csatában a Bocskai ezred egyik közlegénye sebet kapott, s már-már foglyul esett, amikor Török őrmester többedmagával segítségére rohant, kiszabadította, s az osztrákokat megszalasztotta. Ezúttal Török őrmester vitézségét egyéb ok is serkentette. Az illető honvéd csinos fiú volt, s az őrmester már régóta rajta felejtette a szemét. A szerelem nem ismer rangkülönbséget. Mészáros hadügyminiszter persze megengedte, hogy az őrmester a honvéd egyenruhát fölcserélhesse a markotányosné szoknyájával, s még a lakodalom költségeit is kiutalványozta az államkasszából.

Legrészletesebb adatok egy német nevű, horváth földön született, de szívvel-lélekkel magyar leány katonai pályájáról maradtak reánk.

Lebstück Máriának hívták. Tizennyolc éves korában Bécsbe került. Ott elfogta a forradalmi láz, és beállt a deákok légiojába. Együtt verekedett a fiúkkal, keresztülment a tűzkeresztségen, de a vérkeresztségen is: valamelyik torlaszharcban sebet kapott a bal arcán. Mikor Bécsben elnyomták a forradalmat, átszökött Magyarországra, s itt folytatta a harcot az

osztrákok ellen. Nálunk a tiroli vadászok közé állt be. Tudták, hogy leány, de nem leánynévén szólították, hanem a "Károly vadász" nevet adományozták neki. Több csatában vett részt. Legnevezetesebb hadi kalandja a kápolnai ütközetben történt. Itt három osztrák véteskatona támadt egyszerre rá. A bátor leány nem szaladt meg. Ellenben a harmadik vétes futott el. Azért volt ez a harmadik, mert a másik kettőt Károly vadász lelőtte. Dembinszkynek, a fővezérnek jelentették az esetet, mire ott a helyszínén hadnaggyá nevezte ki. Később a Miklós huszárok közé került, és vitézsége jutalmul főhadnagy lett.

Világos után ő sem szabadult büntetés nélkül. Hat hónapi fogságot szenvedett el az Aradi várban. Azután, hogy visszakerült a polgári életbe, fény és árny váltakozott a sorsában. Férjhez ment egy tüzércapitányhoz; fia született, boldog volt; majd meghalt az ura, és bele kellett kóstolni a küzdelmes nyomorúságba. Az alkotmányos élet helyreállításával rendes honvédtiszt nyugdíjat kapott. Békességben élt Újpesten, 1892-ben bekövetkezett haláláig

-Ráth-Végh István nyomán-

Zrínyi Ilona, Munkács várának hősi védelmezője

Kárpát-medencei körséta

Vezetőképzés Adyligeten 1993-ban

A hallgatóság, amint az előző években, most is a Külföldi Magyar Cserkészszövetség ösztöndíját elnyerve került a táborba. Szlovákiából, Kárpátaljáról, Erdélyből, Délvidékről és Magyarországról. Ez évben is kiűnt, hogy sokkal könnyebb olyan emberekkel foglalkozni, akiknek anyanyelve a magyar és képzettségüket is ezen a nyelven szerezték. A résztvevők 1990-ig kommunista világban nőttek fel. Mégis mély vallásosság jellemezte a tábort. Minden reggel 6.30-kor istentisztelet, misehallgatási lehetőség volt, amit a jelöltek kívánságára iktattunk programba. A zárótáborúton egyik magyarországi hallgató, aki hivatásos katonának készül javasolta, ki-ki húzzon egy nevet és azért a társáért imádkozzék a következő találkozásig. Nagyra értékelték azt a tényt is (ami itt külföldön természetes) hogy az előadói kar nem különítette el magát a jelöltektől. Baráti, testvéri hangnem uralta a tábor valóban önkéntes fegyelmét. Beleláltunk a nincstelenség mélységeibe, ifjúsági munkájuk "véres" gondolataiba. Egy orvos csapat parancsnok-jelöltől "elhűlve" hallottuk: más lehetőség híján egy, a hétvégeken félig üres kórház folyosóján tartják cserkész-összejöveteleiket. Ezeket a magyarságuk megtartásáért keményen küzdő fiatalokat minden eszközzel támogatni kell.

Magyar cserkészet Szlovákiában

Az új szlovák állam cserkészletének elismerését a Világszervezetnél, két probléma akadályozza. Egyik az "alternatív fogadalom", amelyben nem kötelező az Isten, haza, embertárs iránti hármasszövetség elismerésével szembeni vonakodásuk. A Világszövetség azonban tudja, hogy a magyar cserkészet Szlovákiában jól szervezett. Dunaszerdahelyi központjuk nagyszerűen működik, jó kiadványaik vannak, és 1993 nyarán már 30-nál több csapatuk volt. A hozzájuk tartozó fiúk és lányok 7-18 évesek. Aki nem válik vezetővé, öregcserkészként maradhat, külön programmal. A fiatalok őrsi életet élnek, próbáznak, táboroznak. Egyre több új csapat alakul Szlovákia magyar falvaiban, városaiban — Pozsonytól az ukrán határig. Erősödő munkájukhoz több vezető kellene. Ebben segíti őket a Külföldi Magyar Cserkészszövetség könyvekkel, vezetőképzéssel, pénzzel. Már több mint 30 fiatal cserkésztszítet kaptak az ún. Kárpát-medencei tszít-képző program keretében. Örsvezetői és segédtszít utánpótlásukat már maguk is képesek megoldani, de a tszítképzésben további segítséget kérnek.

Magyar cserkészet Erdélyben

Negyedik éve, hogy talpra állt a magyar cserkészet Erdélyben. Bár a románok eleinte akadékoskodtak, cserkészletünk lendületesen haladt előre. Vezetőiket mi képeztük "kárpátmedencei" táborainkban. Vannak akiket még idegesít a magyar cserkészet jelenléte. Kolozsváron egyesek csúnyán néznek a zöld nyakkendős magyar cserkészekre csak azért, mert a magyar zászló egyik színét viseli. Igaz Székelyföldön megjelennek őket.

Amikor a román szövetség nemrég felvételért folyamodott a világszövetséghez, annak küldöttéi látogatást tettek Romániában. Meglepte őket, hogy ott már három szövetség is működik. A román, a Jasi környéki katolikus cserkészet (lengyel, ukrán kisebbségek) és az előző kettőnél sokkal lendületebben működő magyar szervezet. Ezután a románok kénytelenek voltak belátni, hogy a cserkészet nagy világközösségébe csak úgy juthatnak be, ha a nemzetiségi cserkészetet egyenrangú félként elismerik. Am ezzel lehetősége nyílik annak is, hogy Bukarestben, ahol több mint 200 000 magyar él, a magyar cserkészet keretében megkezdődjen a szervezett ifjúsági tevékenység.

KÖNYVÚJDONSÁG

Dr. Értavy Baráth Kata

A háromfejű sárkány

(Ifjúsági regény)

Mohács után három részre szakadt a történelmi ország. Százötven éven át a török hatalom választotta el egymástól a keleti magyar királyságot a nyugattól, Erdély a Habsburg jogar alá került vidékektől. A Habsburgok épp úgy dúlták és fosztották az országot, mint a törökök. Két ellenség közt vergődve — és a magyar nagyuraktól is sanyargatva — a nép egyedül állt a viharban. Csoda, hogy gyakran tette fel a drámai kérdést: "Kinek szolgáljon hát, aki magyar?"

Történelmünk egyik legdrámaibb korszakába pillant be az olvasó Értavy Baráth Kata: A háromfejű sárkány című ifjúsági (de nemcsak nekik szóló) regényében. Az Erdély kapujában álló keleti végvár, Gyula ostroma, a vitézek hősie küzdelme, igaz hazafiságuk elevenedik meg előttünk. Képet alkothattunk a vár védőjéről, Kerecsényi Lászlóról, akiről az olyan kimagasló nevek mellett, mint Losonczi István, Zrínyi Miklós és Dobó István, alig tudunk valamit.

Kapható a szerzőnél. Ára cserkészeknek: \$ 5.

Dr. K. Értavy
820 Church St.
Decatur, GA. 30030
USA

Cserkészből a magasdombi cserkészházban

(kiküldött tudósítónk, a dunaparti Sajtó Huba és a "Sajt"-ot reklámozó fénykép-észünk riportja.)

A magasdombi 0013-as számú Ihaj-Tyuhaj cserkészcsapat most ünnepli szokásos évi jubileumát. Ősi cserkészházuk a sok jubileumtól meggyönyörűve állandóan rogyadozik, és a lehulló mennyezet agyonütött már két egeret és három csótányt. Hasonló katasztrófák megakadályozására, és ehhez bizonyos pénzösszeg gyűjtésére a Plafont Fenntartó Bizottság mérlegelni kezdte az általános tatarozás tekintetbe vételét. Majd hosszas töprengés után megállapították, hogy tönkre jutott tőkéjük helyrebillentésére legkellémesebb út egy nagyszabású bál rendezése!

Miután (a padlásablakból történt) gondos körültekintés közben mindent átbeszéltek (a szomszédos padlásra), és a helybeli jószívű pártfogóknak tudomására hozták a szükséges tudnivalókat, készülni kezdték a bálra!

Fényes vendégek est-éji ruhában gyülekeztek, pongyolában, pizsamában vagy hálókabátban. Csoszogi bácsi felhúzza félretaposott papucsait is!

A nyitás ünnepélyes pillanatában Puskápor szertartásmester véletlenül az egyik csillár drótját húzta meg. A hulló kristályok csilingelését az okos zenészek jelnek vették és rákezdték a "megindító" bevonulási dallamra, egy pattogó indulóra: "Az ég zeng távol, alszik a tábor-nok".

Igy hát bevonultak a terembe párosával az elsőbálos leánykák, egy-egy dal-ába karolva.

Itt a névsoruk: Bacillus és Vak Ond, Fancs Ali és Kim Ond, Szerte Lenke és Jár Tas, Kasza Blanka (külföldről) és Jóm Ákos, Pa Piros és Trap Pista, Tisztisz Olga és Móg Tóhetöm (frissen a szögdi tanyáról), V. Olga (oroszlány) és Rugka Pál, Be Márta és Brig Anti (olasz fiú), Éjj Eli és Nap Pali, Pá Linka és Mézes B. Odón, Lig Eti és Kalim Pál, Müsl Ica és Felk Elek, végül Szer Eti és Tűz Előd.

Az elegáns párokat a vendégek szünni nem akaró tapssal fogadták. A nyitó csárdás dallamát Semmi Áron és zenekara szolgáltatta. (A címet nem írjuk ide mert senki sem tudta kitalálni, mi akar lenni.)

Az ünnepi közönséget magasba emelő szavakkal a fiú- és a leánycsapat parancsnokai, Megett Elek és Ügyet Lenke köszöntötték.

Nehéz lenne felsorolni az előkelőségek neveit hiány nélkül. A legjellegzetesebb arcok alapján a következőket ismertük fel: dr. Intellektu Elek professzort, majd az egyházi vezetők közül Vas L. apátot

és Fa L. apátot, továbbá Kiserke nővér főápolónőt a kórházból.

Politikai párt "mint olyan" nem kapott meghívást, egyes világcégek helyi képviselői, akik támogatják az újjáépítés munkáját, azok igen. Így volt jelen Ravasz K. (Odol), Lopak (Odol) és a bolhapiac igazgatója, Leszállított Áron.

A külföldi vendégek neveit még nehezebb elsorolni, tehát csak a fontosabbakat írjuk ide, mint Leo Párd, Kén Guru, Dara Bonc, a török követ, Ku Kán, Marci Pán (lengyel), Pompa Dúr és Monsie Úr (franciák), El Szaradó (spanyol) és a szintén spanyol mári nő, De Bella. Láttuk még a követ-kezőket: Vasaj (tót), vele mulattak Bebar (angol) és Elbit (angol) aztán In (digó), Jor (dán), míg a legnagyobb sikere Para finnek volt. A szenzációt mégis az jelentette, hogy egy hölgy Arabiából tevegett ide a bálra, ő volt a Tevén Banya!

Felvonult természetesen a fiatalok rokonsága is. Ott volt Kolum Bácsi, Matiné, Dezsóné, Har apos, Kik apos, Porh anyós, Kisp ipa, Jób ipa, Kisk apu, Hig anya és még sok mások.

A konyhafőnök Markot Ányos volt. A vacsora válogatott ételjének legincsiglatozóbb ételei: nyakbaleves, befelé, kifelé, telje-sült, fel-sült. A gyönyörűen díszített vegyes tálak legizletesebbjei: kikap-tál, marad-tál, futót-tál, ugat-tál, (fő alkatrésze a "forró kutya"). Előétel volt a harap-tál.

Kék szeszliáng felett, ezüst tégelyben olvadt a davaj! Sok mindennek izesítésére használtak pl. főzelékhez, mint csütör-fök, jöt-fök, stb. de a tengerből kifogott ope-rákhoz is.

A sütemények halmait cserépedényekben tiltottott a kurb-iz, magyarul lekvár. Mellette az édességek: re-torta, ko-torta. A drágaság miatt a trópusi alma csak "alma" maradt!

A bárról külön kellszólnunk, amely már a nyitás előtt egy órával megnyitott. Gondozója Isz Ákos bá volt, a nagy szakember. Óriási szakértelemmel keverte (össze) az italokat és gyűjtötte a pénzt a újjáépítéshez. Köszönet érte!

A vacsorához felszolgált márkás borok neveiből is ide írunk néhányat: Zom-bor, Kó-bor, jám-bor, Ti-bor, Ga-bor, bi-bor (vörös). Kis adaggal mérték a bor-kát -- szemcseppentővel osztogatták. Az italokért a nagy tapasztalatú Boros P. Ince bá felett. A fiatalok csak szesz nélkül szódát és hasonló alkoholmentes táborit innak.

Vacsora után kezdődött a tánc a hajnali órákig, és elmondhatjuk, hogy mindenki igen jól mulatott!

*Mindenből kérünk egy darabot,
mert szeretnénk építeni egy te-
henet!*

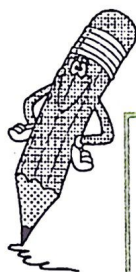
Eszperente vers

Egyetlenemhez menet
Eszem ketyegtettem:
Egyetlenemnek
Mely nevet kerssek?

Mely nevet rebegek
Egyszer s kedvesen
Egyetlenemnek,
Mely kezet terjeszt nekem,
Kezet,
Mellyel engem
Rengetett?
Eszem lelt ezer neveket,
Percek? Nem! Hetek teltek...
S szekerem ment, ment, ment...

Cseppecske helyen teremtem,
Egyetlenem keblemre rebbent.
...S lengtem, lengtem,
De nevet nem leltem.

**KE ERTE EZT A VERSET?
ME E CEME?**

Apróhirdetés:

PISZKOSAN ÉRKEZIK HAZA GYERMEKE CSERKÉSZTÁBOROKBÓL?

Küldje kizárólag vízitáborba. Minden csónakborulásnál automatikusan ruhástul együtt megfürdik! A tábordíj befizetésével joga van napi legalább egy ilyenfajta ingyenmosásra.

FIGYELEM! Tisztításra különösen rászoruló gyereket ingyenmosásra kenujába ülteti a vezetőség. Így garantáltan gyakori intenzív kezelésben lesz része és a legkoszosabb gyerek is ragyogóan tiszta lesz!

Számtalan cserkész keresi az egyensúlyát, melyet a kanutúrán veszített el (fenáll a lehetőség, hogy elsüllyed a csónakostól).

Továbbá kerestetik — 3 piros mentőmellény (leadható a zürichi vízirendőrségen).

— 2x1 darab cipő (valószínűleg a tó fenekén található — leadható B. Alpár — ill. M. Ádámnál.)

Családi kirándulásra alkalmas kenu lehet kölcsönözni A. Lacinál 5 személlyel már garantáltan süllyed!

(a zürichi csapatok lapjában vízitábor után)

Miért vág a Vág?

Elyágják a kötelet
és nekivágnak a folyónak,
vágtat a hullámokon
míg belevágódik az orra egy kőbe.
Erre nekivágódik egy sziklának
és kivágódnak a Vágból
az utasok...
Majd lehet megint fölvágni
a tábortűznél!

HUNGARIAN SCOUT MAGAZINE MAGYAR CSERKÉSZ

A MAGYAR CSERKÉSZSZÖVETSÉG HIVATALOS LAPJA

Szerkesztő:

Cseh Tibor cst.

Kiadóhivatal:

A M.Cs. Sz. Központja
P. O. Box 68
Garfield, NJ 07026, USA

Nyomta:

Lilium Aurum Kft.
Dunaszerdahely (Szlovákia)

Nyomdai előkészítés:

Lilium Aurum Könyvkiadó (Jandura Angelika)
Dunaszerdahely (Szlovákia)